

De Wildenborcher

Juni 2012

"Beste Buurtgenoten"

Verslagenheid en intens verdriet heerst in de Wildenborch. Susanne van der Schoot, 20 jaar oud, overleed bij een ongeval in Australië. Op 3 april 2012 werd deze boodschap aan haar ouders en haar broer gebracht. De dagen daarna bereikte het droeve bericht het hele buurtschap. Vele dagen van leegte volgden. Op 19 april vond de begrafenis plaats, daaraan vooraf herdachten we Suus in de Kapel. De grote opkomst uit de buurt gaf ook het hartelijk meeleven aan dat uitgaat naar Bart en Alma en Sebastiaan, nu hun leven verder gaat zonder Suus. We wensen hen kracht en sterkte toe om dit zware verlies te kunnen dragen.

Herinneringen blijven, u leest er enkele in 'Onze gedachten, ons gevoel, "onze" Suus...' Deel 2, nu het laatste deel, van Susanne's reis 'Down Under' werd geschreven op de middag van 3 april. Bart en Alma willen dit deel van de reis graag met ons allen delen. Op pagina 10 leest u hun dankwoord.

In Jennine's bijdrage lezen we een mijmering over de Dingen van het Leven, over geliefden die zo gemist worden in de verschillende huizen in de Wildenborch. Ben herdenkt Suus in 'Voor de Jeugd en iedereen die zich jong voelt'.

En dan is er aandacht voor Wim Dinkelman, die we herdenken in een 'In Memoriam'.

De 'bewoningsgeschiedenis' van het plaatsje Dennenboom aan de Vennemansweg, de plek waar nu de fam. Zweverink woont, wordt beschreven door Gerda Rossel. In 'Wissellijst' de 89 jarige Reint Brunsveld met een gedenkwaardig huis. Man en Paard is een nieuwe rubriek door Marianne. Deze keer is Gerrit Koning aan het woord. 'Postvak In' werd ingevuld door Myrthe, zij heeft paardrijden als hobby.

De jongste inwoners in de Wildenborch, Renske en Simon, worden voorgesteld. Het 'Recept' komt van Gijs, in 't Olthuys maakt hij dit voor de gasten. De WVC had weer boeiende bijeenkomsten. Liesbeth laat u ervan meegenieten.

Lucie was in de Kapel om te luisteren naar Ben Godtschalk's lezing over 'de ándere Staring'. Reinier vertelde daar al iets over de plannen voor de komende Staringavonden. De data van de drie avonden die nu gepland staan vindt u in 'Agenda'.

Saamhorig zijn de mensen in de Wildenborch. Dat blijkt bij veel gebeurtenissen. Reint Mennink blikt terug naar de schaatsperiode in februari, het ijs was toen de ontmoetingsplaats voor buurtgenoten.

Koud was het ook op de dag van de fietstocht, er waren 87 deelnemers.

De barbecue avond in de Kapel en het Oranjefeest (15 en 16 juni) worden aangekondigd. Op deze dagen vraagt Bart Gremmer aandacht voor 'Rolling On Wheels'. Bart rijdt zelf mee, aan ons vraagt hij steun voor deze actie! U/jij komt toch ook op het Oranjefeest?

Met vriendelijke groet, namens de redactie, Joke Wiltink.

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en E-mailadressen:

Joke Wiltink	55 67 48	-	wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	55 65 12	-	reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	55 65 33	-	info@luciebartel.nl
Marianne Been (0573)	25 20 01	-	marianne.been@kpnmail.nl

Inzenden Copy vóór 20 juli 2012

Naar wiltwess@hetnet.nl

Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

Uw vrijwillige bijdrage voor de Wildenborcher kunt u overmaken per bank:
bankrekening 3664.12.353 ten name van Kapel Wildenborch.

Als u de Wildenborcher niet hebt ontvangen, meld dit dan bij één van de redactieleden.
Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Onze gedachten, ons gevoel, "onze" Suus...

Susanne van der Schoot, geboren in Haarlem op 13 juli 1991. Ver weg van hier.

Voor de mensen in de Wildenborch toen nog een wild vreemde. Totdat een paar jaartjes later Bart- en Alma's gedachten en gevoel zeiden dat ze het roer misschien maar eens om moesten gooien. Die kans kregen ze doordat de baan als tuinman bij Kasteel Wildenborch vrijkwam. Gedachten en gevoel werden een feit en zo zaten ze voor ze het wisten op Wildenborchse grond. Hier begon de echte kennismaking tussen Susanne en de Wildenborchers. Bij het tijdelijke verblijf bij fam. Van Ark sliepen Sebastiaan en Susanne op een kleine m², pal naast de zonnebank. Even later zijn ze ingetrokken in het koetshuis, de plek die hun thuis werd.

Naarmate we haar beter leerden kennen werd Susanne voor ons Suus. Van een verlegen meisje naar een tiener die, zoals iedere andere tiener, probeert haar gedachten en gevoel te begrijpen en een plekje te geven om zo verder uit te groeien naar een jonge meid. Aangezien de appel nooit ver van de boom valt, bedacht Suus ook om het roer om te gooien, maar dan drastischer. Backpacken in Australië, dat was wat er in haar gedachten en gevoel omging. Het avontuur lokte, na een "No Farewell, Just Goodbye" feestje was het in september 2011 zover. Suus ging Down Under. Zij met haar gedachten en gevoel op reis en ons achterlatend op de vertrouwde Wildenborchse bodem met onze gedachten en gevoelens.

We konden haar volgen via haar blog en aan de hand van prachtige foto's zagen wij dat ze volop genoot. Het thuisfront merkte dat Suus door haar ervaringen zichzelf echt aan het ontplooiën was tot een zelfstandige jonge vrouw die volop in het leven stond.

En helaas moeten we spreken in verleden tijd, want Suus haar reis en leven werd door een verkeersongeluk plotseling beëindigd. Het vreselijke nieuws sloeg bij haar familie in als een bom, maar ook bij de Wildenborchers. Gedachten vol ongeloof en gevoel van verdriet. Veel te jong.

Op 19 april zijn we samengekomen om haar te gedenken en hoe. Wij wisten het al, maar door deze dienst met de door Suus zelf uitgekozen muziek, Suus haar zelfgeschreven gedichtje en door Alma voorgelezen levensloop van Suus hebben we haar nog beter mogen leren kennen. Wat een bijzondere en unieke afscheidsdienst voor een bijzonder, uniek en geliefd persoon.

De volle kapel, de lange stoet van mensen op de begraafplaats en de lange rij bij de condoleance die hun medeleven wilden betuigen, maakte het duidelijk dat Suus een geliefd persoon was.

Er wordt weleens gezegd; aan elke traan zit een herinnering. Nu zijn er heel veel tranen geweest en het is niet mogelijk om die allemaal op papier te krijgen en sommige herinneringen zijn er ook om stil te koesteren. Toch kwam het ter ore hoe leuk Suus paarden vond en toen ze Sabine kreeg, ze verschillende ritjes door het bos heeft gemaakt samen met buurtkinderen. Ook blijkt dat ze weleens een sleutel vergat en dan ging inbreken in eigen huis, degene met wie ze was vond het in ieder geval reuze spannend. Suus hield van gezelligheid en kwam dan ook vaak er even gezellig, maar niet nadrukkelijk aanwezig, bijzitten met bijvoorbeeld het voorbereiden van Oranjefeest.

Ook met de open tuindagen heeft ze vele Wildenborchers en vreemden voorzien van een kopje koffie. Hierbij werd ze geholpen door vriendin(nen), zodat er ook heel wat werd gegiebeld achter bar. Wat weer een herinnering oplevert dat ze ook al eens is flauwgevallen op haar werk en toen achter de bar viel. De bediening is leuk maar in de keuken voelt zich beter thuis. Met bijvoorbeeld een heerlijke rode bietensalade of een lekker dessert verwende ze de gasten enorm. Je zag Suus dan bescheiden glimlachen en van binnen trots stralen, als de bordjes leeg terug kwamen en een complimentje voor de kok volgde. Net zo trots was ze ook op haar eerste auto. Alle collega's moesten even mee naar buiten om haar Micra te bewonderen. Met een smile van oor tot oor zagen we geregeld het felrode gevaarte de parkeerplaats opkomen rijden. En zo zijn er nog veel meer en ondanks zoveel verschillende mensen en herinneringen, hebben we hierbij uiteindelijk toch allemaal dezelfde gedachten en gevoelens over Suus. Onze Suus ...

Een gemis in buurtschap Wildenborch, maar vooral een leegte achterlatend in haar gezin. Wij wensen Bart, Alma, Bas en familie heel veel sterkte en kracht toe om het verlies van Suus te verwerken.

Vervolg Susanne gaat Down Under

dinsdagmiddag, 3 april 2012

Wat een leuke en meelevende reacties hoorden we vanuit de Wildenborch. Leuk ook dat vele van jullie Suus' Blog wisten te vinden en..... voor haar een reactie achterlieten. Vond en vindt ze helemaal geweldig!!

Om de draad van het verhaal maar weer op te pakken, gaan we weer terug naar Brisbane. Een paar dagen vóór kerst arriveren ze in deze grote stad. Ze besluiten na een nacht goed slapen, meteen op zoek te gaan naar een auto.

Het lijstje met wensen gaat mee: liefst 4x4; met veel ruimte (bergruimte en slaapruiimte, want dat spaart geld uit voor een hostell!); en niet te duur natuurlijk. Tja... Via een garagebedrijf dat samenwerkt met Australian Backpackers, besluiten ze op advies van de verkoper tot de aankoop van 'Saar'. Oké ze mag dan niet 4x4 zijn, maar ze heeft een echt Bed met daaronder veel bergruimte. Bovendien beschikt ze over een keukentje en dat is handig. 'Saar' kan pas opgehaald worden tussen 5 en 10 januari, dus zit er voor de dames niets anders op om de kerstdagen en oud en nieuw in Brisbane door te brengen.

Gezellig kerst vieren, optutten, uit eten, de gezelligheid in een pub opzoeken. Dat was het idee. Ze ontdekken op kerstavond nog net één restaurantje dat geopend is. De genoten maaltijd is echter niet bijzonder goed gevallen, zo blijkt al op de weg naar het hostel. Eerste kerstdag brengen ze min of meer in bed door, op een dieet van chocola en chili con carne (uit blik)!!! Alles is dan gesloten.

Tweede kerstdag is wel de hele stad weer in bedrijf, veel mensen zijn vrij(z.g.n. Boxing Day) en maken dan van de gelegenheid gebruik om te gaan winkelen. Druk dus.

Gelukkig kunnen ze oud en nieuw echt vieren. In het hostel zijn nog een paar Nederlandse jongeren waarmee ze, geheel chic en in stijl, het nieuwe jaar in gaan. En dan komt daar toch opeens een klein beetje verlangen naar huis naar voren. Hetgeen wat haar zo 'Cool' leek (kerst en O&N vieren op het strand, warm, palmen), is blijkbaar toch niet compleet. Ze mist familie, het carbidschieten, de gezelligheid van bij elkaar zijn.

Gelukkig komen ze door het dipje heen, met het vooruitzicht om op 5 januari de auto op te kunnen halen. Ze pakken de hele auto vol en gaan op weg naar Sydney, niet langs de kust maar door het achterland. "Dit is het echte Australië, geweldig!!". Geen toeristisch gedoe meer.

Was het links rijden even vreemd, het went snel. Ze bezoeken o.a. Girraween National Park op hun weg naar Sydney. Daar wandelen ze en beklimmen the Pyramids en Mount Norman, met een prachtig uitzicht als beloning na zo'n 5 uur lopen! 's Avonds, tijdens het koken en uitzakken van de inspanning van die dag, worden ze vergezeld door kangoeroes, possums en muggen. Hééééél veel muggen.

Op doorreis langs de Waterfall Highway, een bezoek gebracht én de nacht doorgebracht in

Wollomombi National Park. Hier wil 'Saar' opeens niet meer starten!! Een behulpzame meneer helpt ze op weg en ze besluiten terug! te gaan naar Brisbane. Er is nog garantie bij de garage. Ze komen 's avonds laat aan en besluiten vóór de deur te overnachten.

De gezichten van het garagepersoneel de volgende morgen, als de dames aan het ontbijt zitten!!! Toen konden ze er nog om lachen.

Na een dag rondlummelen in Brisbane, bleek men een dag of vier nodig te hebben voor de reparatie. Er werd voor een leenauto gezorgd. Met deze auto (alles weer overpakken!) dus een dag of vier rond Brisbane, alle bezienswaardigheden bekeken.

Vol goede moed terug om 'Saar' op te halen. Grote domper, men had 'wat' gevonden, waardoor er een 'nieuwe' motor in 'Saar' moest. Zou een week duren! Met alweer de leenauto toeren ze naar toeristische plekken als Surfers Paradise en SpotX.

Volgens Suus, oorden, waar men er echt op uit is zo snel mogelijk geld uit zo veel mogelijk zakken te kloppen. Zo snel mogelijk weer weg dus. Ze besluiten 'even' naar Sydney te rijden om op het hoofdkantoor een pakketje voor Linda op te halen (970km). Direct rijden ze weer terug naar Brisbane om te horen hoe het met 'Saar' is. Helaas horen ze de hele volgende dag geen nieuws. Zelfs de verkoopmedewerkers van de garage balen en bieden de dames pizza's en twee gratis overnachtingen in een hostel aan! Uiteindelijk was 'Saar' weer daar en besloten ze als proef een bergweg te nemen. Ze gaat niet harder dan 30 km per uur, wat een hele file achter de dames veroorzaakt. Uiteindelijk gaan ze zelfs achteruit!!!! Levensgevaarlijk. Terug naar de garage. Hier werd gezegd dat ze gewoon even aan de auto moesten wennen.

Midden in de nacht worden we gebeld. Je schrikt je ten eerste rot van het geluid zo midden in je slaap, maar ten tweede schrik je meer als je aan het nummer ziet dat het Suus is. (Natuurlijk hebben we de afgelopen dagen alle autoprikelen aangehoord en meebeleefd. En, waar nodig, advies en commentaar gegeven). Linda hangt met haar achterban aan de telefoon en Suus belt ons. Wat zullen ze nu? Dan zit je opeens wel heel ver weg. Wat kun je verder doen dan, afgaande op hun informatie, adviseren óf weer terug naar de garage óf inruilen voor een andere auto. Dit is niet verantwoord meer. De dames laten het er dus niet bij zitten en om een steeds langer verhaal af te korten, er wordt contact gelegd met het hoofdkantoor in Sydney. Daar besluiten ze voor een andere auto te gaan. Ze kunnen 'Saar' inruilen voor een Subaru stationwagon. Jammer van de ruimte, maar deze rijdt betrouwbaar. Alle zoi wordt met moeite omgepakt.

Ze rijden naar de hoofdstad Canberra, via de The Great Alpine Road door het skigebied van Australië, richting Melbourne. En of het allemaal nog niet genoeg was.....

Vanwege een software! fout wil de auto soms niet starten. Omdat de auto gerepareerd moet worden bezoeken ze o.a. Phillip Island, bekend om de Penguin Parade. Het is er koud!! Nou ja de dames zijn ook tropisch gewend. Dan is 20 graden al koud!

Uiteindelijk bereiken ze dan toch Melbourne. Hier wordt hard gezocht naar werk. Eerst maar langs de wijnboeren. Maar door de weersomstandigheden zijn de druiven nog niet rijp. Ze horen via via dat er ten noorden van Melbourne in Sheparton wel werk is. Echter valt het salaris daar behoorlijk tegen voor de hoeveelheid werk die verricht moet worden. Dus besluiten ze in Melbourne zelf maar werk te zoeken. Er worden heel veel CV's uitgeprint en afgegeven. Suus probeert in div. restaurants aan de bak te komen en Linda gaat proberen in haar vak als verpleegkundige werk te vinden. Helaas voor de meiden lukt dat niet erg. Suus draait nog een dagje proef in een Indiaas Restaurant, maar ook daar hoort ze niets meer van. En bedankt!

Via via horen ze van een z.g.n. sharehouse. Ze kunnen voor 20 Aus. Dollar op de oprit (in de auto) slapen.

In het huis kan gekookt, gedoucht en films gekeken worden. Er woont van alles in dat huis. Suus heeft er niet zo heel veel over losgelaten, behalve dat het gezellige mensen waren. En "Mam, het is wel een beetje vies hoor". Maar niet te veel over nadenken. Allemaal vitamientjes, goed voor de weerstand. Nu we haar laatst geschreven Blog hebben gelezen, met foto's!!!, begrijpen we een klein beetje hoe het er was. Linda bezoekt met een vriend de Formule I van Melbourne. Suus is dan een dag of drie alleen. Ze vertrouwt ons toe dat het, na vijf en halve maand, héél vreemd is zonder Linda. Hoe moet dat straks wel, als ze weer thuis zijn? Na nog een paar pogingen werk te vinden, geven ze het op. Ze blijven nog een poosje in Melbourne.

Ze kamperen nu in een tentje in de achtertuin van het Sharehouse (centimeters meer ruimte!). Ze bezoeken gekke party's, genieten van de sfeer in en om het huis in Melbourne. Dan worden er weer plannen gemaakt, niet alleen ingegeven door de financiële bodem die in zicht komt. Na overleg besluiten de dames naar Adelaide te gaan (726 km). En of dat eerst nog niet ver genoeg is, daarna naar Perth.

Vanuit Melbourne rijden ze over de Great Ocean Road naar Adelaide. Volgens Suus is de sfeer en de uitstraling van de kustlijn niet in foto's vast te leggen. Zo mooi! Adelaide is een rustige stad, niet te vergelijken met Sydney en Melbourne. Niet zo groot, lekker overzichtelijk met een leuk oud centrum.

In deze auto hebben ze er al weer 6000 km opzitten. Voor dat ze naar Perth gaan wordt het tijd voor een auto check up. Het duurt de dames echter te lang voor ze aan de beurt zijn. De volgende dag vertrekken ze richting Perth (2000 km).

In Perth hopen ze, met 2 adressen op zak, een farm job te vinden. Dan is het nog steeds mogelijk om voor een verlenging van het visum te gaan. Maar het belangrijkste is werk vinden. Geld verdienen!! De dames hebben beide een dure les gehad namelijk. Linda parkeerde de auto ergens in Melbourne waar je niet mocht parkeren. Bij terugkomst van haar boodschapje was de auto onvindbaar. Paniek!!! Uiteindelijk via de politie en betaling van de afsleep boete kreeg ze de auto weer terug. En omdat Suus het nodig vond iemand in te halen die zo vreselijk langzaam reed, mocht ook zij even betalen! En echt, de boetes hier in Nederland zijn kinderspel! Dus motivatie genoeg nu om werk te vinden.

Ze rijden via de Nullarbor Plain naar Norseman. Dat is een route over 1100 km dor en bijna onvruchtbaar land. Het schijnt een bijzondere ervaring te zijn, deze route. Niet alleen ligt er het langste geasfalteerde, RECHTE stuk weg van Australië (146,4 km), maar ook parallel hieraan, het langste RECHTE stuk spoorlijn ter wereld (477 km)!!!!

We hebben de dames op het hart gedrukt vooral regelmatig te tanken, daar waar maar mogelijk is. Veel water mee te nemen en proviand. Suus vertrouwt ons in een mail toe, dat het inderdaad niet verantwoord zou zijn om onvoorbereid hier aan te beginnen. Hier is zo goed als geen bereik voor de Mobieltjes, Internet etc.

Voorlopig zal er tussen Suus en ons even geen contact meer zijn, mailt ze ons.....

Lieve mensen, met bovenstaand verslag was ik dinsdagmiddag precies zo ver klaar, toen we het onvoorstelbare bericht van Suus' overlijden kregen.

Wij hebben, terwijl we op haar thuiskomst wachtten, bedacht dit laatste verslag van haar reis, toch in de Wildenborcher te plaatsen. Celebrate life, follow your dreams.....

De Oude Wijze Kabouter van de Wildenborch

De Oude Wijze Kabouter zit voor de tuindeur van de bibliotheek. Hij leest in het Grote Boek der Dingen. Hij leest over de Dingen van het Leven, de Dingen van Vreugde, de Dingen van Verdriet. Dingen die Voorbijgaan.... Dingen die Blijven.... Hij leest en denkt na over alles wat hij leest. Maar ook over alles wat hij ziet. Want de Dingen die geschreven staan in het Grote Boek, ziet hij ook om zich heen. Niet alleen in het huis, maar ook daarbuiten. Veel rust om te lezen, wordt hem overdag niet gegund. Op de Buitenplaats rolt het leven aan hem voorbij, met alle Vreugde en Verdriet die daarbij horen. Op zijn vaste plek voor de tuindeur van de bibliotheek, aanschouwt en ervaart de oude wijze Kabouter alles. De Dingen die Blijven.... De Dingen die Voorbijgaan. Zonder oordeel. Gewoon.....zoals het Leven is....

De Dingen die Blijven...: Op 26 februari en op 4 maart lopen in het totaal zo'n 1.200 door de tuin, enthousiast genietend van de witte velden met sneeuwkllokjes, afgewisseld door het felle geel van de winterakoniëten. Het is prachtig weer, de stemming zit er goed in en de Wildenborch laat zich weer eens van haar mooiste kant zien. De open tuindagen zijn een blijvende bron van inspiratie. Ze bevestigen allen die met hart en ziel op de Wildenborch werken in hun streven om dit cultuuroed ook voor het nageslacht te bewaren.

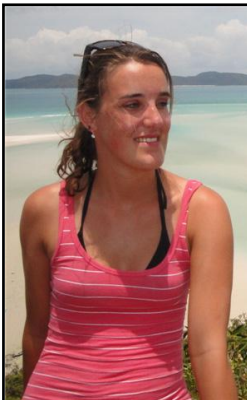
De Dingen die Blijven...: Het voorjaar dat zo uitbundig losbarst, met velden vol Lelietjes van Dalen. Met vogels die hun territorium afbakenen door hard te zingen. Met de veldbloemen langs de paden. De Pinksterbloemen in de wei, de meerkoeten in de grachten en op de Kom, de pauwenhanen die om het hardst schreeuwen dat ze toch werkelijk de allermooiste en allersterkste zijn. De Oude Wijze Kabouter ziet dit lentefeest al zo vele jaren terugkomen. En het blijft een wonder, waar hij maar geen genoeg van kan krijgen.

De Dingen die Voorbijgaan...: Afscheid nemen hoort bij het leven. Dat weet ook de Oude Wijze Kabouter. Ook hij verliest vrienden. Zoals de merel die tegen het raam vloog. De kleine tor, die altijd aan zijn voeten speelde. De rozenbloemen die hun heerlijke geuren verspreiden en aan het eind van herfst hun blaadjes lieten vallen. En de kikker, die zulke mooie verhalen kon vertellen..... Hun levens zijn voorbij, maar vergeten doet de Oude Wijze Kabouter ze niet. Hij weet ook van het verlies in verschillende huizen in de Wildenborch. Geliefden die zo gemist worden. En hij huilt om het kind dat vader, moeder en broer zo intens verdrietig achterlaat. Dat zo sterk en stralend, zo avontuurlijk en vrij op zoek was naar wie ze was en naar wie ze wilde zijn.

De Oude Wijze Kabouter weet het allemaal. Hij voelt het diep in zijn hart en daar bewaart hij ook de Dingen die Voorbijgaan. Door ze te herinneren, te koesteren en lief te hebben, worden het Dingen die Blijven.

En al die herinneringen, al die gevoelens van blijdschap en verdriet, alle hoop en verwachting voor de toekomst, elke terugblik naar het verleden... De Oude Wijze Kabouter leest ze terug in zijn het Grote Boek der Dingen, zittend bij de tuindeuren van de bibliotheek. Hij leest ze en overdenkt ze. Zo krijgen ze een plek in de geschiedenis, in het leven van nu en in wat er nog gaat komen. Ga maar eens bij hem zitten. Op het stoepje voor de bibliotheek...!

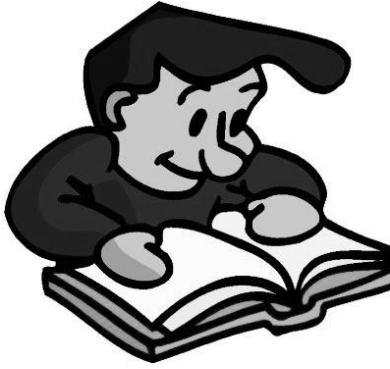
Jennine Staring

Wij voelen ons als gedragen door jullie lieve woorden, jullie bezoeken, de vele, vele kaarten, de troostende boeketten. Jullie aanwezigheid en betrokkenheid betekenen veel voor ons.

Wij willen jullie allen daarvoor héél erg bedanken.

Bart, Alma en Sebastiaan van der Schoot.

Voor de jeugd en iedereen die zich jong voelt

Het valt niet mee om zo kort na de dramatische gebeurtenissen in de Wildenborch een stukje te schrijven "voor de jeugd en iedereen die zich jong voelt". Maar toch moeten we de draad weer met de Wildenborcher oppakken en we kunnen het gebeuren misschien dan ook een beetje van ons afschrijven.

Want wat wil het geval: Er stond bij mij een miniserietje op stapel voor de bovengenoemde doelgroep over de lotgevallen van de vader van de dichter A.C.W. Staring toen het noodloot in Australië toesloeg.

Damiaan Hugo heette die vader en woonde destijds bij zijn moeder in Gendringen. Zijn moeder was weduwe. Ook deze Damiaan Hugo wilde de wereld in en wilde vrijheid. Die ging als jongeman van 15 jaar oud naar zee en varen bij wat nu de Marine heet. Liet zijn moeder in Gendringen achter en vertrok de lokkende vrijheid van de wereld tegemoet als jong adelborst op het schip 'Het Huys int Bosch'. Het schip vertrok op 7 mei 1751 van Amsterdam richting de Marokkaanse kust om de piraten daar te gaan bestrijden. Met hem liep het maar net goed af omdat ze in vliegend stormweer in de namiddag op 20 december 1751 schipbreuk leden en strandden ergens op de kust van Marokko. Hij werd met alle andere bemanningsleden door de Moren gevangen genomen, beroofd van alles en ze moesten slavenarbeid verrichten. Diverse mensen van die bemanning werden de 'harsens' ingeslagen. Zo staat dat in het scheepsverslag van kapitein Steenis. Damiaan Hugo overleefde alle ontberingen en kwam na twee jaar weer terug bij zijn moeder in Gendringen. Maar wat zal die moeder ongerust geweest zijn, want met enige regelmaat druppelde er via Gibraltar nieuws binnen over het lot van dat vergane schip en de in slavernij verkerende bemanning.

Maar waarom zijn er toch altijd al zoveel Nederlanders geweest, en nog, die al op jonge leeftijd de wijde wereld intrekken. Ze hebben het thuis met hun zorgzame ouders en alle vrienden en vriendinnen prima naar hun zin en toch willen ze weg. Vrij zijn, de wereld in.

Toen Suus met dat plan kwam om 'down-under' te gaan vond ik dat prachtig. Die blik in de ogen sprak boekdelen en toen ze eenmaal ging kon ik me het gevoel dat ze moet hebben gehad heel erg goed voorstellen toen het vliegtuig waarin ze zat, loskwam van de grond en het grote avontuur begon. Ikzelf ging als jochie van 16 met een groot zeeschip vanuit Rotterdam ook op pad en had datzelfde gevoel. Ik sprak er met mijn beide kinderen over. Mijn dochter ging als 15 jarige naar Brugge in België naar de Hotelschool en had hetzelfde gevoel gehad toen de trein het station uitreed, Jeroen idem dito. Het lijkt er dus op dat het bij veel jonge Nederlanders waarschijnlijk in de genen zit. Het loopt bijna altijd goed af. Maar Suus werd helaas het slachtoffer van een dramatisch en noodlottig verkeersongeval.

Maar er blijven gelukkig toch jonge mensen de wereld in trekken. De ongeruste ouders achterlatend maar die dat waarschijnlijk niet laten blijken omdat ze heimelijk misschien denken van dat had ik vroeger toen ik jong was ook graag gewild of van ze laten zich toch niet tegenhouden.

En laten we blij zijn dat ze nog steeds gaan! Later vind je al die Nederlanders, die als jong wereldburger de "guts" hadden om de wereld in te trekken, vaak weer terug in het verre buitenland om daar hun nuttige werk te doen.

Suus heeft ons Wildenborchers en vele anderen, veel nagelaten en geleerd. Dat bleek overtuigend bij het afscheid in de Kapel. Uit de gesproken woorden, de muziek, de teksten van de muziek en het gedicht Vrijheid!

Landrot

In Memoriam

Wim Dinkelman 1924-2012

Handen

We hebben je handen gezien,
we keken naar je vingers, al de tien.
Onze blik dwaalde af, heel even,
want in een vlaag overzagen we je hele leven.

De talenten, die je werden gegeven,
kwamen via je handen tot leven.
In je jeugd jaren ontplooiden je handen zich al vroeg,
het was immers werken, wat de klok sloeg.

Handen die andere handen vasthielden, toen je trouw beloofde,
toen je in elkaars steun en toeverlaat geloofde.
Handen die met andere handen konden feesten en proosten,
handen die met andere handen konden rouwen en troosten.

Jouw handen namen je kinderen bij de hand om op te groeien,
ze lieten hen zien hoe het leven je kan boeien.
Handen die ondanks alle inzet de grip soms verloren op het leven,
nadat je jouw geliefde uit handen moest geven.

Papa, jouw handen die zoveel hebben doorstaan en wisten te verdragen,
wilden niet om de helpende hand van anderen vragen.
Je handen die zoveel hebben gekund,
zijn nu van harte de rust gegund.

(Deel van gedicht tijdens het afscheid)

10 februari 2012 overleed Wim Dinkelman op boerderij 'Reerink' aan de Mosselseweg 3, de plek waar hij zijn hele leven woonde en werkte. Wim werd als enig kind geboren op 3 mei 1924. Na de lagere school in de Wildenborch ging hij naar de landbouwschool in Zelhem. Ook volgde Wim de landbouwwinterschool in Zutphen; in die tijd best heel bijzonder. Eigenlijk had hij nog wel verder willen leren, maar de boerderij had hem nodig. In 1957 trouwde Wim met Riek Stegerman uit Wichmond. Het huwelijk werd gezegend met drie kinderen Jannie (1958), Harrie (1960) en Gerda (1962). De boerderij had een heel belangrijke plaats in het leven van Wim. Ook toen zijn gezondheid afnam, bleef hij volop geïnteresseerd in alles wat Harrie op de boerderij deed. Woensdag 15 februari werd in de Barchkerk te Barchem afscheid genomen van deze tevreden vader, schoonvader en opa.

Tevreden zijn, dat is een gunst
Tevreden schijnen is een kunst
Tevreden worden een geluk
Tevreden blijven een meesterstuk
Je leefde tevreden, af en toe straalde je van geluk
Jouw leven, het was een waar meesterstuk!

DE BEWONINGSGESCHIEDENIS VAN HET PLAATSJE DENNENBOOM

Herman Eggink was niet de eerste Wildenborcher die naar Amerika ging. Zoals we al eerder zagen had de familie Levenkamp van het *Bouwhuis* (*Koetshuis*) dertig jaar eerder de grote sprong reeds gewaagd, en twintig jaar voor hen de familie Marks, die voor hun vertrek enige tijd op *Dennenboom* (Vennemansweg 4) had gewoond. Van de familie Levenkamp heeft Herman veel steun gehad, maar van contact met leden van de familie Marks is niets gebleken.

Voor- en achteraanzicht van *Dennenboom*, in 1960 geschilderd door Albert Michael Jörissen (*Rotterdam 1886, †Zutphen 1971)¹.

Wat dit plaatsje *Dennenboom* betreft, volgens het bevolkingsregister uit 1830 was de naam van het huis "*het Dennenboom* voorheen *Starink*". De eerste naam houdt vermoedelijk verband met de veldnaam *Dennenmaotje*², zoals het huis nu genoemd wordt, maar welke *Starink* hier vernoemd werd is niet bekend³.

De vestigings- en bewoningsgeschiedenis van de plaatsjes rond de Vennemansweg (*Dennenboom*, *Draaijershuis*, *Armenhuis*, *Venneman* en *Hoekhuis*) is ingewikkeld⁴ en nog niet geheel opgehelderd. Vast staat dat *Dennenboom* in 1806 werd bewoond door Jan Albert Meulenbrugge⁵ en zijn vrouw Jenneken Bannink, die in dat jaar weduwe werd.

1 Jörissen was huisschilder te Vorden en tevens kunstschilder. Hij schilderde o.a. landschappen, stillevens en bloemen, en ook enkele boerenhuizen in de omgeving van Vorden (zie J. Kroneman-Jörissen, 2006. 'A.M. Jörissen, Huis- en Rijtuigschilder'. In: *Bedrijvigheid in Vorden in de 20e Eeuw*, pp. 218-220. Vorden: Oudheidkundige Vereniging 'Oud Vorden').

2 Naast het huisperceel bevond zich een dennenbos, wat de naam *Dennenmaotje* zou kunnen verklaren. De naam *Dennenboom* verwees mogelijk naar een markante dennenboom bij het huis, maar het is ook denkbaar dat de ambtenaar van de gemeente de naam *Dennenmaotje* niet goed verstond, en er *Dennenboom* van maakte. Ook kan niet uitgesloten worden dat er iemand heeft gewoond met de naam *Denneboom* (uit Ruurlo of Laren), of die afkomstig was van een plaatsje *Denneboom* in Verwolde of Ruurlo.

3 Er woonden destijds meerdere Starinks en Starings in Vorden. De naam komt het (*Groot of Klein*) *Starink* in Warken.

4 Vanwege frequente en soms slecht gedocumenteerde huisnummerwijzigingen, veroorzaakt door nieuw gebouwde of opgeheven huizen en door al dan niet tijdelijke bewoning van de Kamers, die een eigen huisnummer hadden (veel boerderijen kenden in die tijd dubbele bewoning, het hoofdwoongedeelte werd dan aangeduid met "Keuken" en het inwonersgedeelte met "Kamer").

Nog ingewikkelder waren de verwantschapsrelaties tussen de bewoners van deze en nabijgelegen huizen. Omdat familiebanden vaak van belang waren bij het vinden van een "plaats" speelden ze ook een rol bij het kiezen van een huwelijkspartner. Zo kan de vestiging aan de Vennemansweg van Jenneken Meulenbrugge-Bannink en haar broer Reint Bannink, evenals de inwoning van achterneef Garrit Weulen Kranenbarg bij Jenneken's zoon Garrit Jan Meulenbrugge, verklaard worden door de verwantschap tussen de families Meulenbrugge-Weulen Kranenbarg-Kamphuisen en Bannink-Hartelman-Horstman (zie hieronder).

5 Jan Albert Meulenbrugge (*1753 op de *Bult*, tegenover de *Wientjesvoort*, †1806 op *Dennenboom*) was in 1778 getrouwd met Jenneken Bannink (*Ruurlo 1752, †1822 op *Dennenboom*), en het echtpaar kwam tussen 1793 en 1806 op *Dennenboom* wonen. Jenneken was een dochter van Reint Bannink op het *Jan Banninkshuis* (Giesenkampweg 2) en een zuster van Reint Bannink (*Ruurlo 1759) op het nabijgelegen *Venneman* (Vennemansweg 2). Jan Bannink (*Ruurlo 1751), de broer van Jenneken en Reint, bleef op het naar hem genoemde *Jan Banninkshuis* wonen.

In 1814 blijkt dat dochter Fredrika bij haar moeder is komen wonen en dat zoon Garrit Jan⁶ het nabijgelegen *Draaijershuis*⁷ heeft betrokken (en gebouwd?).

Moeder Jenneken overleed in 1822 en het huis brandde in 1824 af, om in 1826 te worden herbouwd. Fredrika heeft nog enige tijd in de Kamer van *Dennenboom* gewoond en trouwde in 1828 met Hendrik Jan Flinkers⁸ uit Ruurlo. De Keuken en later ook de Kamer van het huis verhuurde ze aan Andries Nijenhuis⁹ (ca. 1822-1827), Jan Mokkink¹⁰ (1826-1836), Engbert Bannink¹¹ (1826-1828) en Hendrik Hartelman¹² (vanaf 1836). Fredrika overleed in 1838 (te Ruurlo), haar drie kinderen tussen 1830 en 1841 en haar man in 1846, zodat het huis vermoedelijk is verkocht aan Garrit Meulenbrugge op *Klein Laar*, die vanaf 1853 de pachtheer blijkt te zijn.

De familie Hartelman vertrok in 1868 naar de Stuwijk en werd opgevolgd door *Jan Marks*¹³, een timmerman die af en toe voor Lindenschot¹⁴ op *Klein Laar* werkte en wiens grootvader Henricus Marx¹⁵ uit het vorstendometje Solms in Hessen (Duitsland) afkomstig was. Het lijkt hier om een (typische?) migrantenfamilie te gaan waarvan de leden overal waar ze maar konden werk probeerden te vinden, want Henricus' zoons zwermden —meest als arbeiders— uit in de wijde omgeving (Warnsveld, Steenderen, Voorst, Vorden). Eén van die zonen was Jan's vader, Jan Willem Marks, die blijkbaar nogal veelzijdig was, want hij staat te boek als arbeider, koetsier, broodbakker en metselaar en schijnt, net als zijn broers en later zijn zoons, nogal wat

-
- 6 Fredrika Meulenbrugge (*Warnsveld 1793) en Garrit Jan Meulenbrugge (*Vorden 1779). Garrit Jan was wieldraaier (wielenmaker) van beroep en had daarvoor gewoond in de Kamer van het *Pardijs* (Horsterkamp) te Vorden.
 - 7 Dit was het oorspronkelijke *Draaijershuis*. Het stond tussen *Venneman* en *Dennenboom* en werd in 1872 afgebroken. Het huidige *Draaijershuis* (Vennemansweg 1) stond aanvankelijk bekend als *Armenhuis*, en werd rond 1848 gebouwd door J.I. Brants van de Wildenborch, en wel aan de andere kant van de weg, recht tegenover het oude *Draaijershuis*.
 - 8 Hendrik Jan Flinkers (*Ruurlo 1783). Hertrouwde reeds vier maanden na het overlijden van zijn eerste vrouw, wat doet vermoeden dat Fredrika in dienst was bij de familie Flinkers en bij haar huwelijk al in Ruurlo woonde.
 - 9 Andries Nijenhuis (*Vorden 1790), een neefje van Hendrina Jansen-Nijenhuis op het nabijgelegen *Veldhuis* (in 1813 gebouwd op de plaats van het huidige *Koskamp*, Sekdijk 1, en in 1836 omgewaaid). Vertrok in 1827 naar het *Spalder* (Wiersserbroekweg 2).
 - 10 Jan Mokkink (*Hengelo 1780). Ruilde in 1830 met Hendrik Hartelman, die daarvoor in de Kamer van 't *Jan Banninkshuis* woonde.
 - 11 Engbert Bannink (*Vorden 1795), zoon van Fredrika's oom en buurman op *Venneman*.
 - 12 Hendrik Hartelman (*Vorden 1803 op *Boerstede-Kamer*, bij 't Medler) was in 1827 getrouwd met Christina Horstman (*Vorden 1803) van het *Jan Teunissenhuis* (Reoordweg 1). Het jonge paar woonde de eerste drie jaren van hun huwelijk in de Kamer van het *Jan Banninkshuis*. Hun zoon Hendrikus Hartelman (*Vorden 1831) bouwde in 1868 het huis aan de Stuwijk no. 5, dat nog steeds *Hartelman* wordt genoemd, hoewel het al sinds 1908 wordt bewoond door de familie Wentink. Christina Hartelman-Horstman zou in 1836 haar zuster Janna (*Vorden 1808) tot buurvrouw krijgen, toen deze trouwde met Garrit Hendrik Bannink (*Vorden 1802) op *Venneman*. Hendrik Hartelman's zuster Berendina (*Vorden 1803) was, om het allemaal nog ingewikkelder te maken, in 1824 ingetrouwd op het *Jan Teunissenhuis* met Jan Derk Horstman (*Vorden 1796), een oudere broer van Christina en Janna. De bewoners van *Hoekhuis*, *Dennenboom*, *Draaijershuis*, *Venneman*, *Jan Banninkshuis* en *Jan Teunissenhuis* behoorden tot de weinigen in de buurtschap die eigenaar waren van het plaatsje dat ze bewoonden en bewerkten. Dit eigendom gaat vermoedelijk terug tot de verkoop van de Wildenborch rond 1757 door Willem Otto Frederik Quadt von Wickrath. Hierbij kwamen o.a. *Kamphuizen* en *Giesenkamp* in handen van bemiddelde families uit Zutphen en Vorden. Het *Jan Banninkshuis* werd daarna van *Giesenkamp* afgesplitst en verkocht aan de pachter Reint Bannink of diens schoonvader (Reint was getrouwd met een dochter van de pachter op *Giesenkamp*). Mogelijk hoorden de gronden aan de Vennemansweg hier ook bij, en kwamen zo in handen van Reint's dochter Jenneken en zoon Reint, terwijl zoon Jan op het oudershuis bleef. Met uitzondering van *Dennenboom* en *Hoekhuis*, die op een gegeven moment door gebrek aan erfgenamen werden gekocht en verpacht door buurtgenoten, bleven de andere plaatsjes lange tijd in handen van dezelfde families. En zoals in die tijd gebruikelijk was trouwde men tamelijk strikt binnen de eigen sociaal-economische en religieuze kring, wat het ingewikkelde patroon van onderlinge huwelijken mede verklaart. Alleen de bewoners van het *Hoekhuis* waren katholiek en trouwden dus in die gemeenschap. Deze hadden hun bezit overigens te danken aan hun (katholieke) verwanten op *Molendijk*.
 - 13 Jan Marks (*Vorden 1830).
 - 14 Albert Jan Lindenschot (*Ruurlo 1825) was in 1854 ingetrouwd op *Klein Laar*, met Jenneken Meulenbrugge (*Vorden 1826; haar vader Garrit was een achterneef van Garrit Jan en Fredrika Meulenbrugge).
 - 15 Henricus Marx (*Fürstentum Solms ca. 1764), trouwde in 1799 te Vorden met een meisje uit Ruurlo. De protestantse familie Marx stamde uit Hessen en zal wel niet verwant zijn geweest aan Karl Marx, die joods was en uit Trier (Rheinland-Pfalz) kwam.

rondgezworven te hebben in de Achterhoek. Jan Willem trouwde in 1825 te Laren met een meisje uit Winterswijk, en hun zoon Jan werd vijf jaar later in Vorden geboren.

De kleine Jan werd er als elfjarige al op uit gestuurd, eerst naar Warnsveld, en dan —na wat omzwervingen als timmermansknecht¹⁶ in Leesten, Vierakker, Vorden en Zutfen— in 1861 weer terug naar Vorden, waarschijnlijk omdat hij "moest" trouwen¹⁷ en, wie weet hoe, de kost moest verdienen voor vrouw en kind. In de jaren 1866-1872 zien we hem, eerst af en toe en later steeds vaker, als los-vaste timmerknecht bij Lindenschot.

De zaken zullen slecht gegaan zijn, want in juli 1872 pakt Jan zijn biezen en vertrekt met vrouw en kinderen naar Amerika, samen met zijn broer Bernard (bakkersknecht) en diens gezin, die daarvoor in Velswijk (gem. Zelhem) hadden gewoond. De beide broers vestigden zich, zoals zo veel Achterhoekers, in Iowa, en werden daar boer. Of ze net zo succesvol zijn geweest als Herman Eggink valt niet te zeggen (het waren andere tijden), maar wel dat er, eenmaal in Amerika, geen kindersterfte meer optrad. Dit verschijnsel valt ook op bij andere emigrantenfamilies, terwijl die daar toch vaak onder zeer primitieve en afgelegen omstandigheden aan de gang moesten zien te komen. Het zegt waarschijnlijk veel over de slechte levensomstandigheden hier en de reden van vertrek.

Dennenboom in 1960, vlak voordat het huis werd afgebroken en de familie Tragter er nieuw bouwde.

18

De fam. Marks voor hun huis in Pella (Iowa) in 1911, t.g.v. het 50-jarige huwelijk van Jan Marks en Gerritjen Wolters. De twee kinderen rechts boven zijn in Amerika geboren. Moeder Gerritjen overleed een maand later.

Na het vertrek van de familie Marks kwam de familie Onstenk¹⁹ in 1872 op *Dennenboom* wonen, om, na in korte tijd drie van de zes kinderen te hebben verloren, naar de oostelijke Kamer van *Kranengoor* (Mosselseweg 9) te verhuizen.

De Onstenks werden in 1884 opgevolgd door Hendrikus Mokkink en zijn vrouw, mogelijk om in de buurt te wonen van zoon Johannes²⁰, die in 1881 op *Hoekhuis* (Grensweg 1 Lochem, nu *Tromphof* genaamd) was gekomen. De Mokkinks waren katholiek en kerkten dus op de Kranenburg. Hiervoor volgden ze, min of meer rechtsstreeks, langs *Dennenboom* en dwars door de Belten en door Mossel, een pad dat op oude kaarten staat aangegeven als "Mokkinks kerkepad".

16 Jan's broers (Zelhem, Voorst, Warnsveld, ambt-Doetinchem) leerden ook allemaal een vak (bakker, zadelmaker, timmerman).

17 Met Gerritje Wolters (*Vorden 1835), die twee maand na het huwelijk hun eerste kind ter wereld bracht.

18 Foto's vriendelijk ter beschikking gesteld door Gerda Teunissen-Tragter (links) en Kathy Moore (rechts).

19 Garrit Jan Onstenk (*Hengelo 1829, riet- en strodekker).

20 Hendrikus Mokkink (*Hengelo 1825), zoon van bovengenoemde Jan Mokkink. Zijn zoon Johannes (*Vorden 1855) was gehuwd met Berendina Johanna Casteel (*Vorden 1856) en verloor tussen 1889 en 1905 maar liefst vijf van de zeven kinderen. Zijn achterkleinzoon woont nog steeds op *Kasteel*, Mosselseweg 22.

Toen vader en moeder Mokkink overleden waren en het huis weer vrij kwam keerde Alberdina Onstenk²¹ in 1897 terug op *Dennenboom*, samen met haar gezin, om drie jaar later in te trekken bij haar inmiddels weduwnaar geworden vader op *Kranengoor*, vanwaar ze in 1908 naar een pasgebouwd huis²² aan de Kapelweg (no. 4) verhuisden.

Op *Dennenboom* was inmiddels Garrit Willem Vreeman uit Harfsen komen wonen, en werd hier 19 jaar later opgevolgd door zoon Gerrit en diens vrouw Aaltje Olthof²³. Na Gerrit's overlijden hertrouwde Aaltje met Derk Jan Lijftogt²⁴ en vertrok in 1936 naar elders.

De volgende huurder was Jan Vlogman²⁵, slager van beroep en grootvader van de huidige slager van die naam in Vorden. Het gezin Vlogman kwam van de Kranenburg en vestigde zich in 1946 in het dorp.

In dat jaar kwam er, 74 jaar na Jan Marks, weer een werknemer van de huisbaas op *Dennenboom* te wonen, in de persoon van Derk Jan Tragter²⁶ uit Vorden. Deze kocht het huis rond 1960²⁷, en daar het niet meer in een al te beste staat was liet hij het afbreken²⁸ en een nieuw huis bouwen. Toen vader Tragter in 1985 naar de Wheme ging verkocht hij het op zijn beurt aan Bert Kornegoor van de *Mulder* (Galgengoorweg 17), die het enige jaren later overdeed aan Jan Zweverink uit Vorden. En daarmee kwam een voorlopig einde aan de drukke bewoningsgeschiedenis van wat eens een heel bescheiden plaatsje in het Galgengoor was.

Gerda Rossel

21 Alberdina Onstenk (*Vorden 1856) was in 1882 te Warnsveld gehuwd met Albert Meijerink (*Vorden 1839).

22 In 1907 gebouwd door en eigendom van Lindenschot op *Klein Laar*. Waarschijnlijk moesten de Meijerinks *Kranengoor* verlaten omdat dit, samen met het grootste gedeelte van de Wildenborch, verkocht werd door de fam. Brants.

23 Garrit Willem Vreeman (*Laren 1850). Zoon Gerrit (*Harfsen 1892) trouwde in 1918 met Aaltje Olthof (*Hengelo 1896) van het *Armenhuis*. De iets minder jonge Wildenborchers herinneren zich misschien nog dat Gerrit's broer Evert Antonie G. J. Vreeman (*Almen 1887) op het *Olde Vreemanshuus* (Oude Borculoseweg 1) woonde en diens zoon Albert (*Vorden 1908) op *Hoekhuis*.

24 Derk Jan Lijftogt (*Vorden 1897).

25 Jan Vlogman (*Vorden 1904).

26 Derk Jan Tragter (*Vorden 1912).

27 Van Gerritjen Bouwmeester-Lindenschot op *Olthuis* (*1899, op *Klein Laar*).

28 Met een premie uit het zgn. Krotopruimingsfonds

BARBECUE en ORANJEFEEST

Wegens enorm succes van de afgelopen jaren, organiseren we op **vrijdag 15 juni** a.s. weer een barbecueavond.

Naast een lekker stukje vlees zorgen we natuurlijk voor een heerlijk getapt glaasje en andere drankjes tegen redelijke prijzen en vanzelfsprekend een gratis kopje koffie bij binnenkomst.

De barbecue kost € 10,- inclusief salade, rauwkost, e.d.
Kinderen t/m 12 jaar betalen slechts € 5,-.
Aanvang om 20.00 uur bij de Kapel.

We hopen en rekenen op jullie allemaal.

Familie en vrienden die regelmatig het Wildenborchs feest bezoeken zijn natuurlijk ook van harte welkom.

Voor de liefhebbers zijn er weer leuke spelletjes om het kampioenschap van de Wildenborch.

Laat ons wel even weten of je komt.

Een telefoontje **uiterlijk 11 juni** naar één van de volgende telefoonnummers is voldoende:

Ria Grubben (0573) - 25 58 28

Henriëtte Otten (0575) - 55 69 02

Jacques van Hooijdonk (0575) - 55 65 32

Zaterdag 16 juni.

Ons jaarlijkse Oranjefeest.

Om 13.15 uur verzamelen bij de Nijlandweg.

Om 13.30 uur beginnen we met de opening.

Na de stoelendans, waarvan we hopen dat jullie allemaal meedoen, kan eenieder genieten van de spelletjes én natuurlijk weer even bijpraten over alles wat ons al zo bezig houdt in de Wildenborch. Natuurlijk zijn er weer mooie prijzen te winnen.

Hopend op mooi weer, wensen we een ieder een fijn feest toe.

Tot 15 en 16 juni

De Oranjecommissie

Een fanatieke Wildenborcher

Bart Gremmer gaat een gigantische uitdaging aan.

3e Editie Rolling On Wheels

Van 30 juni t/m 7 juli 2012 gaan 16 Duchenne jongeren in hun rolstoel op weg voor de 3e editie van Rolling On Wheels. In één week tijd rijdt Bart met de andere 15 jongeren 450 km! Helemaal van Kamperland, Goes, Roosendaal, Oirschot, via Arcen naar Kaatsheuvel en Oud finish is op 7 juli bij Hoek van Holland. met al hun voor de Stichting mogelijk geld op te bijzonder, want andere mensen die leden zijn voor een Deze jongeren gaan

Beijerland. De Beach Club Royal in Zij zetten zich spierkracht in, om On Wheels zoveel halen. Dat is meestal gaan gezond van lijf en goed doel op pad. zélf, ondanks hun

zware beperkingen, sponsoren proberen te werven en om aandacht te vragen voor de Stichting On Wheels. Deze stichting maakt het mogelijk dat ouders met een gehandicapt kind zorgeloos op vakantie kunnen met een aangepaste camper, caravans, bus of in een chalet. Daarbij dragen deze jongeren zelf bij aan de continuïteit van de stichting. Maar zij hebben ook een speciaal doel voor ogen: de vervanging van één van deze aangepaste vervoersmiddelen.

Bart heeft al een aantal mooie trektochten met de campers gemaakt door Europa. Hij wil graag dat ook zo veel mogelijk andere gehandicapten hiervan gebruik kunnen maken. Daarom rolt Bart vol enthousiasme eind juni door Zuid-Nederland.

Wilt u hem steunen?? Bart is aanwezig bij de Barbecue avond en het Oranje feest op 15 en 16 juni. Hij geeft informatie en verkoopt wijnen waarvan de opbrengst ten goede komt aan de Stichting On Wheels. Er is ook een mogelijkheid om geld te doneren in een collectebus of via sponsorkaarten. Bent u niet op één van deze dagen aanwezig, dan mag u het ook overmaken op giro 180622 t.n.v. Stichting On Wheels, Maasdijk.

Voor meer informatie kunt u naar deze link gaan: <http://www.rollinsonwheels.nl/>. Of u komt even langs op de Prinses Juliana School aan de Wildenborchseweg 30.

De andere Staring,

lezing door Ben Godtschalk op 30 maart in de Kapel

Ben begint met zichzelf (en ons) af te vragen hoe hij kan denken nog iets toe te kunnen voegen aan alles wat er al over ACW Staring verteld en geschreven is. Wij zijn benieuwd!

Om te beginnen voelt hij zich verwant; vooral met de vader van de dichter, Damiaan Hugo Staring. Dat was een zee-man, net als Ben zelf. En een andere zeer belangrijke reden is de muziek die gevonden is in de bibliotheek van het kasteel. We beginnen bij **de vader van de dichter**, omdat hij het fundament onder de Wildenborch heeft gelegd, in meerdere opzichten. Ben heeft zich daar behoorlijk in verdiept. Het blijkt dat de vader, zoals veel zonen uit goeie families, naar zee is gegaan. Op 15-jarige leeftijd is hij op een schip van de Amsterdamse admiraliteit vertrokken naar de Marokkaanse kust om de Nederlandse koopvaardijvloot te beschermen tegen piraterij (geen nieuws onder de zon!) Dat liep niet zoals zou moeten. Ze raakten in hevige noodweer en strandden op de kust van Marokko. Daar werden ze gevangen en hebben ze bijna twee jaar slavenarbeid moeten verrichten. In november 1752 werden ze bevrijd. Ben vertelt dat alle vernederingen en ontberingen Damiaan gevormd hebben zodat hij al op 27 jarige leeftijd tot kapitein werd bevorderd. Op 16 juli 1771 verliet Damiaan met 'onemigheid' de dienst der marine en meldde zich bij de VOC. De waarschijnlijke reden is dat ze geen gage kregen als er niet gevaren werd en als er vrede was werd er niet gevaren. Een mooi gedichtje van Churchill hierover is; 'In times of war, and not before, it's the sailors they adore. But when war is over, They don't like them anymore'. Bij de VOC vertrok hij al snel naar Batavia. Vandaar naar Canton in China. Dit ging altijd via Kaapstad en daar zag hij meer kans om fortuin te maken. Hij werd daar equipagemeester.

Damiaan huwde in 1766 met zijn nicht, Sophia Wijnanda Verhuell. De enige nakomeling werd vrij snel geboren en dat was de dichter ACW. In 1773 ging de vader werken in Kaapstad en in 1774 volgde zijn vrouw hem. ACW werd ondergebracht bij een oom, Jacob Gerard Staring in Gouderak bij Gouda. In 1780 kocht Damiaan de Wildenborch van het geld dat hij in Kaapstad had verdiend. Hij handelde naast zijn werk in wijn en hout en van dat geld heeft hij het landgoed kunnen kopen. Hij mocht van de Heeren XVII hierin handelen om het niet al te riante salaris aan te vullen. De wijn was o.a. Zonnebloem, een wijngoed, waar als sinds 1736 wijn wordt gemaakt aan de Kaap. Ben vertelt enthousiast dat het landgoed slecht beschreven werd, maar dat dat Damiaan er niet van weerhouden heeft om het te kopen; echt VOC mentaliteit noemt hij het, aanpakken en doorzetten! De vader was een dappere man, hij had lef, zegt Ben; ACW had dat ook. En die kwaliteiten zijn nog steeds in de familie aanwezig. Tot op de dag van vandaag wordt er heel veel energie gestoken in het landgoed en is ook het buurtschap daardoor een heel bijzonder stukje Nederland.

De muziek

Omdat ACW Staring veel liederen heeft geschreven leek het logisch dat er ook muziek moest zijn. Ben is op het spoor gezet door een boekje van een oude Zutphenaar en ging vragen aan Jennine Staring of zij iets wist van muziek. In eerste instantie niet erg veel, maar ze gingen kijken in het familiearchief en daar bleek een schat aanwezig te zijn.

Ben heeft Klaas Stok, organist in de St Walburgiskerk en dirigent en koorleider van het Nederlandsch Kamerkoor, gevraagd ernaar te kijken en die werd erg enthousiast. Hij stelde voor om alles te digitaliseren en uit te gaan voeren.

Hoe is ACW er toe gekomen om muziek te gaan maken?

Om te beginnen is hij, en dat geldt eigenlijk voor alle Starings, iemand met een heel brede interesse. Maar waar zijn muzikaal talent vandaan komt is niet bekend. Wel is bekend dat vroeger 's winters de adel zich verzamelde rond de St Walburgiskerk in Zutphen. Daar maakten ze samen muziek en bezochten de kerk, waar ook gezongen werd. Nog steeds wonen er in de patriciërshuizen lieden van 'gegoede stand' rond de kerk in Zutphen, zegt Ben. In de zomer trok men dan weer naar de landgoederen.

ACW heeft veel liederen en (kerk)gezangen geschreven, maar b.v. ook een gezang voor bij het zoveelste glas wijn en over 'maagdekens en schipperkens'. Bij de kerkgezangen stond er in dikke letters bij 'ook voor protestanten'. Hij was een aanhanger van dominee Martinet, die een fysio-religie voorstond, waarbij verdraagzaamheid en eerbied voor de natuur heel belangrijk was. Ze zagen 'de Heer' als een soort vaderlijke begeleider in het leven.

Hij heeft ook een Cantate geschreven die in 1813 in Zutphen is uitgevoerd, maar de muziek daarvan heeft hij zelf vernietigd. De mooie tekst van die Cantate is er nog en de muziek kan opnieuw gecomponeerd worden.

Ben heeft ons ook een aantal puntdichten voorgelezen met veel humor.

Ben sluit af met een serie prachtige foto's van de tuinen van de Wildenborch, gemaakt door Alma van der Schoot. En hij herhaalt dat we in een heel bijzonder stukje Nederland wonen bij een kasteel waarvan de bewoners nu en altijd zeer betrokken zijn bij het landgoed en het buurtschap. " Het hek staat altijd open en dat is symbolisch", zegt Ben.

En in dit gedicht laat ACW Staring zijn ontzag voor de natuur klinken;

'Gij spreidt in uwe ontelbre schaar
een grootsch geheel ten toon.
En boeit den stille wandelaar
door hartvereedlend schoon'.

Dus of Ben nog iets toe te voegen heeft? Wat mij betreft zeker, want dit is maar een summier verslag van zijn enthousiaste voordracht.

Reinier Klein Brinke bedankt Ben voor zijn boeiende voordracht en vertelt ons over de plannen voor de Staringavonden dit jaar. Ze worden in het kader van 'het jaar van de buitenplaatsen' heel bijzonder. Hij wil er nog niet teveel over zeggen, maar wel dat er i.p.v. twee, drie avonden komen, dat er natuurlijk een wandeling door de tuinen is waar in de sfeer van Staring van alles gaat gebeuren.....en er wordt Zonnebloemwijn geserveerd; de wijn uit Zuid Afrika, waar Ben het ook over gehad heeft... Er zal muziek zijn van Staring....enz. Weer iets om naar uit te kijken.

Lucie Bartel april 2012

Man en Paard

Dit is een nieuwe rubriek in de Wildenborcher over bewoners uit de Wildenborch met een liefde voor paarden.

De aftrap wordt gegeven door de heer Gerrit Koning, toen nog wonende Nijlandweg 4A te Vorden. Hij is kort daarna verhuisd naar verzorgingshuis 'De Wehme', kamer 15, Nieuwstad 32, 7251 AJ Vorden.

Het interview is afgenomen door Marianne Been in januari 2012.

De heer Gerrit Koning is 92 jaar (bij het gesprek nog 91). Als hij over paarden praat twinkelen de lichtjes in zijn ogen en gaat hij er eens goed voor zitten om zijn verhaal te doen. Zijn trouwe hondje, kortweg Hondje (echte naam Skippy) genoemd, houdt hem bij alles gezelschap.

Heer Koning vertelt:

Toen ik 18 jaar was, kocht ik mijn eerste veulen. Mijn vader wist nergens van en ik kwam thuis met het beestje, zonder dat er plaats was in de stal: alles stond vol. Goede raad was dus duur. De bewoners van het Kasteel de Kieftskamp hadden toen ook een veulen, dat zij wilden opfokken, en de keus was dus ook niet moeilijk: het veulen werd samen met dat van De Kieftskamp opgesteld en opgefokt. Inmiddels hield ik

me al druk bezig met het klaar maken van paarden voor de keuring. Het bleef niet bij klaarmaken, want het was mijn lust en mijn leven om de paarden zelf voor te brengen, als voorbrenger of als aanjager. Ik had maar één doel en dat was op kop te komen met het paard dat ik aan touw had. Per slot van rekening is "winnen" het mooiste wat er is, al moet je natuurlijk ook tegen je verlies kunnen. Naast het monstere van paarden was het mijn grote passie om paarden te beleren, voor de kar of onder de man. Later had ik naast koeien, varkens en kippen ook een hengstenhouderij, die ik tot in de jaren '90 van de vorige eeuw heb voortgezet.

Het was in de veertiger jaren dat er een beste hengst voor het verrichtingsonderzoek was aangewezen. Zijn naam was Jupiter. Er was alleen een klein probleempje..... Niemand kon op de rug van de hengst komen. Ik was nergens bang voor en heb hem in de stal een zadel opgegooid en ben erop geklommen. Jupiter wist niet wat hem overkwam en probeerde om zijn rug weer vrij te krijgen door te steigeren en te bokken! Het plafond van de stal was niet zo erg hoog en telkens als hij steigerde moest ik me helemaal opvouwen en mijn hoofd naast zijn hals in veiligheid brengen. Nee een cap droegen we toen we nog niet, we kwamen niet eens op het idee! Het duurde een behoorlijk tijdje voordat Jupiter zich eindelijk gewonnen gaf. Gelukkig ben ik er niet afgegooid en kon ik blijven zitten, anders had ik helemaal van voren af aan moeten beginnen.

Nou ja zitten, zitten kon je het eigenlijk niet noemen. Je vraagt of dat spannend was? Nou als ik er nu aan denk, dan voel ik nog de spanning nog door mijn lijf gaan.

Toen hij eindelijk rustig was, heb ik hem uit de stal geleid en ben ik met hem onder het zadel naar de wei gestapt..., waar hij zijn kunsten nog eventjes heeft uitgeprobeerd, maar hij was te overdonderd om het me nog echt heel moeilijk te maken! Na een tijdje gaf hij zich over en konden we rustig terug naar de stal stappen. Zo dat was genoeg voor die dag: hij was doornat van het zweet en dat was voor mij eerlijk gezegd niet anders.

Een poosje later moest hij het verrichtingsonderzoek doen in Brummen. Hoe daar te komen? Ik heb de hengst gewoon voor de platte boerenwagen, met 1500 kg zakken voer geknoopt en daar gingen we, via Bronkhorst met de pont naar Brummen. Op die pont was het nog wel spannend, maar het was zo vreemd voor hem dat hij het niet in zijn kop haalde om rare streken uit te halen. Ook het van de kant op de pont komen en aan de andere kant de wal weer op, was een hele onderneming. Je moet je voorstellen dat hij wel het nodige te trekken had. Hij wist toen weer niet wat hem overkwam. Met de nodige aanmoediging van mijn stem en de zweep, zijn we er toch gekomen. Het is allemaal goed gegaan, maar je moet niet vragen hoe. Ik heb wel een beetje in de rats gezeten.

De hengst is door de verrichtingstest gekomen en op de terugweg hebben we de koninklijke weg via Zutphen genomen: met een goedgekeurde hengst moet dat natuurlijk ook: iedereen moest hem kunnen bewonderen!. Toen we over de brug reden kwam er net een trein langs ratelen en ik hoef je niet te vertellen dat de hengst daar heel erg opgewonden van raakte: ik had mijn handen meer dan vol, maar we zijn heelhuids thuis gekomen. Juist toen liet hij zich heel erg mooi zien en we hebben er veel klandizie aan over gehouden! Iedereen had het over die bloedmooie hengst van Koning: daar moest je bij dekken! Ik kijk er met grote trots op terug! Voor alle paarden geldt dat je ze heel goed klaar kunt krijgen als ze willen meewerken! Als ze dat niet willen, is het niet anders, maar dan zijn zij hoe dan ook de baas en valt er niets aan te doen.

Het mooie van paardenhouden is ook dat je heel veel beleeft en dat je veel vrienden in heel Nederland krijgt. Dat is zeker zo als je zoals ik later met mijn zoon met de hengsten rond reed door Nederland. Je kwam overal: van Groningen tot Brabant en van Zuid-Holland tot Limburg. Ik krijg nu nog van al die vrienden een kerstkaart toegestuurd. Ik kan niet meer zo goed schrijven, dus bel ik ze allemaal terug en dat verstevigt oude banden. Naast de hengstenhouderij was er ook natuurlijk de handel: Paardenhandel is mooi, maar soms niet al te deftig! Heel goede en minder goede herinneringen bewaar ik aan het bezoeken van de paardenmarkten, zoals Zuid Laren. Met een hele koppel veulens van klanten op naar de markt. Als ze zo goed als allemaal verkocht waren, moest daar natuurlijk op gedronken worden, alleen..... mijn portemonnee was gejat uit mijn kontzak! Gelukkig had ik al het veulengeld veilig op mijn borst en had er maar een klein bedrag in de kontzak gezeten, anders was de hele opbrengst van die dag verdwenen en had ik thuis wel wat uit te leggen gehad.... Mijn maat met wie ik altijd naar de markten ging, bewaarde vanaf die dag zijn geld in zijn sok. Als hij moest afrekenen, keken ze wel een beetje vreemd op als hij een diepe buiging moest maken om zijn geld te voorschijn te halen. Op de markt liep ik eens achter een paard, dat er blijk van gaf behoorlijk vals te zijn. De koopman bezwoer bij hoog en laag dat hij eerlijk was. Ik zei tegen hem: " Als mijn vader naar de kerk gaat neem ik dat paard mee!"

Of die koopman wist dat mijn vader niet zo kerks was, weet ik niet, maar ik moet dat paard nu nog ophalen.

Overigens heb ik mijn hele leven behoorlijk wat geluk gehad. Ik heb natuurlijk wel eens een klap van een paard gehad, maar heb het er altijd goed van af gebracht.

Enkele van mijn paarden hebben wel eens in het prikkeldraad gezeten en vanwege de verwondingen, die ze dan opliepen, moest ik er helaas wel eens één laten afmaken. Dat deed me veel verdriet. Een goede tip voor de paardenhouders: als je paard een wond heeft, doe er direct een plasje overheen, dat ontsmet! Dat geldt natuurlijk ook als je zelf een wond hebt! Probeer het maar en denk dan maar dat ik, oude rot in het vak, dat gezegd heb! Op dit moment ben ik nog druk met de paarden, heb ik 2 merries drachtig en moet ik namen verzinnen voor de veulens die geboren gaan worden komend seizoen. Ik wil dat ze mooie namen hebben. Vorig jaar heb ik een merrie Gouvernante genoemd. Per slot van rekening, zijn ze nu niet zoveel waard en een mooie naam kan heel veel goed maken. Van het jaar is de H aan de beurt, maar "Hans" vind ik maar niks. Daar zijn er al veel te veel van!

Dus als jullie mooie namen met een H. weten, dan houd ik me aanbevolen.

Gerrit Koning

Staringavonden

Oude tijden gaan herleven

De Staringavonden staan in het teken van de bekende dichter A.C.W. Staring (1767 - 1840) en het landgoed waar hij woonde, Kasteel De Wildenborch met zijn prachtige tuinen. Vanwege het jaar van de Buitenplaatsen wordt in 2012 een bijzondere invulling gegeven aan de Staringavonden. Er zijn dit jaar drie Staringavonden in plaats van twee.

Per avond is, vanwege de andere opzet, het aantal plaatsen wel gelimiteerd tot 75 personen. Na ontvangst in de Wildenborchse Kapel wordt een bezoek gebracht aan de

tuinen van De Wildenborch. Hier zullen oude tijden herleven. Het programma wordt heel verrassend. Terug in de In Kapel volgt nog een prachtige presentatie door Ben Godtschalk over het leven en werk van de dichter Staring.

Data: 19 juli, 26 juli en 2 augustus

Aanvang 19.30 uur (zaal open 19.00 uur)

Locatie: Kapel, Kapelweg 1

Kosten: € 7,50 inclusief koffie/ thee en koek; kinderen t/m 12 jaar betalen € 5,-

Kaarten: In voorverkoop bij VVV, Kerkstraat 1b, Vorden (vanaf maandag 9 juli). 's Avonds aan de zaal zolang de voorraad strekt.

Let op, per avond zijn maximaal 75 kaarten beschikbaar.

Wissellijst

Reint Brunsveld

Woont 60 jaar in de Wildenborch. Vierde op 7 maart zijn 89ste verjaardag. Reint werd geboren in Hengelo (Gld) en trouwde in 1943 met Mina Boeijink uit de Wildenborch. De eerste twee huwelijksjaren zagen ze elkaar weinig doordat Reint was ondergedoken. Spannende jaren waren dat. Hij kan er nu nog veel over vertellen.

In 1952 kwam het gezin aan Wildenborchseweg 26 wonen, in het ouderhuis van Mina. Het huis is in 1934 gebouwd en heeft een bijzondere geschiedenis, maar "dat was voor mijn tijd" vertelt Reint. Hij laat een ingelijste acte zien die verwijst naar generaal Tonnet die zich op heel ongewone wijze en tot het uiterste heeft ingezet om het huis te laten bouwen. Vader Boeijink deed een beroep op hem toen de subsidie volgens de Landarbeiderswet niet toegekend werd terwijl hij er op gerekend had. Dankzij het actievoeren van de gepensioneerde generaal Tonnet lukte het om ruim voldoende geld bij elkaar te krijgen. Aan de buitenkant van het huis zie je nog de verschillende gedenktekens die ons attent maken op de bemoeienis van deze 'vechtlustige' generaal.

Op de foto staat Reint met een acte die, net zoals de gedenkplaat en ingemetselde stenen, bij dit huis hoort. De tekst uit 1934 luidt:

*Het Boeijink-huis van hout en steen,
Ontstond door wederwaardigheên,
Zij vormden een geschiedenis,
Waarvan hijzelf het centrum is.
Maar zeker dient hier sterk gelet
Op Generaal J.C. Tonnet.
Dank zij zijn weldoortastendheid,
Zijn zorg en ook barmhartigheid,
Krijgt Boeijink thans heel frank en vrij,
Zijn eigen erf en boerderij,
De kop'ren plaat zal ongeschonden,
aan 't huisje eeuwig zijn verbonden;
Al zal het tij nog zoo verlopen,
Niemand mag die plaat verkoopen.
Ze hoort als rozen bij het kruis,
Onvervreemdbaar bij het huis.*

Samen met Mina hield Reint twee à drie melkkoeien en een stier. Buitenshuis werkte hij een heel aantal jaren bij Jansen van 't Schoolhuis totdat zij vertrokken naar de polder. Vervolgens werkte hij op de Coöperatie in Vorden als tractor- en vrachtwagenchauffeur. Sinds 2002 is Reint weduwnaar.

In het huishouden heeft hij goede hulp, maar er blijft elke dag genoeg te doen. De tuin is voor het grootste deel omgezet in grasveld. Lopend achter de grasmaaier worden er heel wat stappen gezet. "Goed voor de beweging", zegt Reint. Vorig jaar stopte hij als lid van de klootschietvereniging via de ANBO, met deze club kwam hij het hele land door en veroverde diverse prijzen. Zoveel kilometers achter elkaar lopen werd teveel.

Een andere hobby is kegelen, om de week een middag in Barchem in 't Onderschoer, dat gaat nog redelijk goed. Er zijn enkele Wildenborchse (oud) burenen met wie hij samen gaat. Van de onderlinge contacten geniet hij net zoveel als het kegelen op zich.

Wonen in de Wildenborch dat is mogelijk als je ook kunt autorijden en Reints rijbewijs is voorlopig nog geldig.

Reint's nageslacht bestaat uit 3 generaties: acht kinderen, zes kleinkinderen, zeven achterkleinkinderen.

Op de foto staat hij samen met zoon Dinant, kleinzoon Wilco en achterkleinzoon Thijs.

Postvak In

- **Naam:** Myrthe Langwerden
- **Geboortedatum/leeftijd:**
04-02-2002 (10 jaar)
- **Adres:** Nijlandweg 3
- **Broertjes/zusjes:** broertje Sander
- **School:** Kraanvogel
- **Hobby's:** paardrijden, aerobics
- **Lievelingseten:** patat taart en ijs
- **Lievelingsdier:** mijn hond Amy en mijn pony Noortje
- **Ik heb een hekel aan:** spruitjes
- **Wat wil je later worden? En Waarom?:** dierenarts, dan kan je dieren beter maken.
- **Dit wil ik nog kwijt:** Bruce, ik vond het leuk dat je mij dit stuurde

Aan wie stuur je de e-mail door? Fin van der Velde

Myrthe, bedankt voor het meedoen aan Postvak In! Wij sturen de mail door.

Fin, houd je Postvak In goed in de gaten

'Even voorstellen...'

Hallo allemaal, ik ben Renske van Ditshuizen.

Ik ben geboren op zondag 29 januari 2012. Mijn 2 grote trotse broers zijn Gijs en Wouter. Mijn trotse papa en mama zijn Hugo en Julia. Het was erg koud toen ik geboren werd, men praatte zelfs over een Elfstedentocht! Gelukkig is het nu lente en mag ik lekker mee naar buiten in de kinderwagen. Mama wandelt graag met mij, bijvoorbeeld naar de boerderij van Opa Herman. Als Gijs en Wouter ook meegaan laten ze mij alle koeien zien, maar daar snap ik nog niet veel van. Dat komt wel als ik wat groter ben. Ik verheug me daar nu al op, kan ik fijn met mijn grote broers spelen en misschien ook helpen op de boerderij. Eerst nog veel drinken en slapen zodat ik goed kan groeien!

Wie weet snel tot ziens in de Wildenborch!

En ook de jongste bewoner van de Kapelweg stelt zich voor:

Simon Dijkman

<p>'U komt alle lof, eer en macht toe, Heer, onze God, want U hebt alles geschapen: Uw wil is de oorsprong van alles wat er is.'</p> <p>Openbaring 4:11</p>	<p>Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte van onze zoon</p> <p>Simon Gerrit</p>		
			<p>12 februari 2012</p> <p>Simon</p>
<p>Bezoek is van harte welkom! Graag even bellen van te voren. Wij rusten van 13 tot 15 uur en na 21 uur.</p>		<p>René en Willemien Dijkman-Jansen Kapelweg 10 7251 KM Vorden 0575-470248</p> 	

Een weekend schaatsplezier bij kasteel de Wildenborch

Hiep, hiep, hoera... Er kon weer geschaatst worden!

Bart van der Schoot had de Karpervijver en de grachten brandschoon.

Elk stukje hout dat nog de moed had rond te drijven werd de dupe van Bart met de hark. Er kwam ijs, maar ook sneeuw! Geen probleem met een sneeuwschuif was de baan al snel klaar voor gebruik.

Het geheel lag er piekfijn bij en zaterdagmiddag 11 februari besloten Gerda en ondergetekende een kijkje te gaan nemen bij het ijs. Onze kinderen en kleinkinderen wilden daar ook gaan schaatsen dus helemaal een goede reden om even te gaan!

Het was er al een gezellige boel! De kasteelbewoners Evert-Kees en Jennine gaven acte de présence en Bart, Alma en hun zoon stonden ook aan het ijs. Bij de nieuwe blokhut was een koek en zopie tent ingericht.

Gerda Wezinkhof, Ina Dijkman en Henriette Otten " bevrouwden" het gezellige stalletje.

Er was erwtensoep en glühwein en voor de kinderen warme chocolademelk.

Ook de jägermeister liet zich goed smaken en werd aangevuld door een ieder die iets bij zich had. Het werd bij de koek en zopie tent dan ook alsmear drukker.

Bertus Wiltink, Martin Dijkman, Hans Ezerman en Jan Lindenschot kwamen ook een kijkje nemen en een slokje proeven.

Naast al deze heerlijkheden werd er ook druk geschaatst (je zou bijna vergeten waar je eigenlijk voor kwam!). Klein en groot, man en vrouw, het hele handeltje doolde rond. Men kon op de grachten ook prima schaatsen al moest je wel goed bukken onder de bruggetjes.

Ook waren er blessures, Reini Groot Nuelend voelde zich aan de schouder; "neergevallen" was zijn commentaar. Ook Anita Lindenschot liep met een lichte hersenschudding rond. Al met al was het een heel gezellig weekend rondom de Karpervijver.

Ik weet dat heel veel mensen er vrijwillig aan hebben meegewerkt om dit mogelijk te maken. Ik kan ze niet allemaal bij naam noemen maar het geeft wel weer blijk hoe saamhorig de mensen uit de Wildenborch zijn!

Bedankt!!!

Reint Mennink

Rabarber Crumble

Hier een recept dat ik in de lente/zomer vaak maak voor mijn gasten met rabarber uit eigen (moes)tuin en eigen walnoten. Het is een nagerecht voor 4 personen.

Ingrediënten:

600 gram rabarber
125 suiker
1 vanillestokje
150 gram bloem

100 suiker
100 fijngehakte walnoten
75 gram boter
4 ovenschaaltjes

Bereiden:

- verwarm de oven voor op 180 graden
- snijd de rabarber in kleine stukjes
- meng de rabarber met de 125 gram suiker en het merg van het vanillestokje. Doe het mengsel in de ovenschaaltjes
- meng voor de kruimlaag de bloem met de suiker (100 gram), de walnoten en de boter in de keukenmachine (of handmixer met deeghaken) tot een kruimig mengsel.
- strooi de kruim over de rabarber en bak in circa 30 minuten goudbruin

Smakelijk eten!!

Gijs van den Biggelaar, 't Olthuys.

De voetjes van de vloer...

Na vanavond begin ik te twijfelen of de naam van de WVC misschien wel anders moet worden. I.p.v. Wildenborchse Vrouwen Club kan het wel omgedoopt worden naar Wilde Vrouwen Club. 31 januari 2012, het begint allemaal zo rustig. Al zien er sommigen al anders uit dan op eerdere bijeenkomsten van de WVC. De één heeft een geruite blouse, de andere twee staarten, weer één een cowboyhoed of -laarzen.

Na koffie en opening van Ria komen er 4 line-dancers binnen. Zij leggen ons in het kort uit dat linedance een formatiedans is. Dat houdt in dat een groep mensen danst in één of meer rijen, waarbij ze dezelfde bewegingen uitvoeren. Zo wordt het een geheel. Linedance is een dansvorm die uit Amerika is overgekomen. In het begin werd alleen op countrymuziek gedanst maar tegenwoordig is Ierse muziek alsook pop, rock of salsa in. Verder is het met country Line dansen zo dat je niet afhankelijk bent van een vaste danspartner. Na de uitleg dansen zij drie dansen waarna ze ons er aan willen wagen. Het is leuk om te zien dat iemand met zoveel passie een hobby uitoefent dat het zelf een beetje een leefstijl kan worden. Aan één van de mannen werd zelfs getwijfeld of zijn paard niet buiten stond.

Maar ja praatjes vullen geen gaatjes en het wordt tijd dat wijzelf de dansvloer op gaan. We gaan eerst "droogzwemmen". Pasje voor pasje wordt het uitgelegd en moeten we het nadoen, zonder muziek. Dat rechts links is, is al een probleem bij autorijlessen voor de meesten. En wat blijkt, na zoveel jaar is het nog steeds lastig... Dus nog één keer dames: rechts is waar je duim links zit en links is waar je duim rechts zit.

Als je het niet warm hebt dan is dat nu geen probleem meer want de muziek was ondertussen aangezet en het ene rooie hoofd na de ander volgt. Ja dat gaat soms sneller dan je denkt. Dan is het even tijd voor een drankje waar in de tussentijd weer dansjes worden opgevoerd door de country/dansen.

We hebben daarna nog een andere dans geleerd die ook weer goed werd opgepikt door de dames. Ja, Wildenborchse heren, de moves zitten er nog goed in bij de vrouwen. Ze hebben de heupen nog lekker los, dus vergeet niet af en toe even een dansje te maken met ze, want voor je het weet swingen ze de deur uit.

Het was een gezellige, sportieve avond die het lijstje van geslaagde bijeenkomsten weer kan aanvullen.

Groet Liesbeth

De Wildenborchse vrouwen staan er gekleurd op...

Daar sta je dan voor je kledingkast, op de laatste donderdag in februari. Bijna klaar om naar de WVC te gaan. Gedoucht en wel, zelfs achter de oren en tussen de tenen en nog maar eens weer om een beetje tijd te rekken. Met verschrompeld vel uiteindelijk toch maar onder de douche vandaan. Terwijl je aan het afdrogen bent breekt je het zweet al weer uit, want de vraag rijst op; wat doe ik in vredesnaam aan?

Julie mannen denken nu zeker: "Woar maak ie oe toch drok umme, ie goat maar gewoon naar de WVC in de kapel, trek de bokse van doarnet toch an, daar is toch niks mis met. Foei..." Maar dat is het probleem, er is misschien wel wat mis mee. Vanavond is er een workshop om te kijken welke kleur er goed bij iemand past, etc. En een maand geleden was het verzoek om iets aan te doen, waarvan jij denkt wat je het mooiste staat.

Na een lang wikken en wegen trek heb je het beste kleedje uit de kast aan en met knikkende knietjes begeef je jezelf naar de Kapel.

Gezellig, weer een goede opkomst en met een bakje leut meng je jezelf tussen de andere vrouwen. Ria stelt ons voor aan Monique Peters die kleurstyliste is en ons vanavond laat zien en beleven hoe je de kleur die het beste bij je past kunt vinden. Zij is vergezeld met haar stagiaire. Op tafel liggen papieren met een afbeelding waar je verschillende gezichten in kunt zien, zo zie je maar dat iedereen op een andere manier naar iets kijkt. Zo laat zij ons aan de hand van verschillende kleurendoekjes en met hulp van vrijwilligsters zien hoe het staat en waar je rekening mee kunt houden.

Een paar van die dingen waar je rekening mee kunt houden is natuurlijk je huidskleur, je haarkleur, kleur van je ogen kan zelfs meewerken en ook naar je figuur. Kijken naar je eigen lichaam, wie doet dat nou graag. Toch zijn het al de kleine dingen die het doen. Kijk maar eens naar je schouderlijn of die recht loopt met je heup. Is je heup breder dan je schouders, dan is het een idee om schoudevulling in een blouse of jasje te doen. En dan niet die dikke "Kopwatten", maar een paar die de schouderpartij iets breder maken.

Wat ze ook vertelt en laat zien is het verschil of je een lichtere kleur onder bijvoorbeeld een donker gekleurd jasje draagt of net andersom. Passen contrasterende kleuren beter bij je of ga je het 'ton sur ton' houden. Maar niet alleen in kleding ook met sieraden is het belangrijk om te kijken welke edelmetaal het mooiste bij je staat. En inderdaad met drie kleuren zijn we aan de slag gegaan en je ziet echt wel verschil.

Maar ook verschillen de meningen wel eens met de ander en daar blijkt dan weer uit dat smaak ook nog steeds erg medebepalend is. Al met al was het weer een gezellige avond en blijkt dat het een lekker 'bont' gezelschap is die WVC.

Groet Liesbeth.

Op de gevoelige plaat...

Wat vliegt de tijd. Zo zijn we nog bezig met het uitzoeken van de kledingkast na onze eerdere bijeenkomst van de WVC en zo zit je alweer bij die van de maand maart. Vanavond gaan we het hebben over fotografie. Persoonlijk vind ik het een heel interessant onderwerp. Bij aankomst staat de koffie met een lekkernij al weer klaar. De meesten zijn van de partij en we worden voorgesteld aan fotografe Martine uit Lochem. Zij gaat ons het één en ander vertellen over hoe een camera werkt en zet ons later aan het werk met de camera, voor diegene die er één bij zich hebben. Ze legt eerst het een en ander uit over de camera wat betreft lichtinval, sluitersnelheid, etc. En aan de hand van plaatjes in een boek laat ze de verschillen zien. Ook hoe je een foto neemt. Bijvoorbeeld een kind dat op de grond aan het spelen is, kun je vanuit staande positie fotograferen of je gaat ook op de grond liggen en maakt de foto op gelijke hoogte met het kind.

Terwijl zij aan het vertellen is, zie ik ondertussen sommigen al driftig zoeken naar al die knoppen op de camera. 'k Moet zeggen dat ik alsmaar meer ontdek en soms blijkt alweer ergens op gedrukt heb zonder het in de gaten te hebben. Want bij de eerst volgende foto die ik maak begint mijn toestel te blaffen als een hond en als ik het toestel opnieuw aanzet begint er een vogel te fluiten. Een waar dierenrijk zit er in zo'n klein apparaatje; grappig, al geeft het naar mijn idee geen enkele meerwaarde en betaal je dus eigenlijk teveel voor zo'n toestel, want je gebruikt de helft er niet van.

Na een gedeelte theorie gaan we het in het echt proberen. Scherpstellen op een figuurtje in de paastak, een viooltje van heel dichtbij en van veraf, een sfeerfoto van een brandend kaarsje proberen vast te leggen met behulp van night shot oftewel nachtstand. En de afstand tussen de beelden in verschillende standen. Een hele klus waar Martine ons gelukkig de nodige aanwijzingen geeft. Leuk om te doen en inderdaad interessant waar het verschil dan in zit.

Alma en ik staan elkaars toestel eens te bekijken te bepraten totdat het apparaat begint te piepen. Wij kijken elkaar aan, waarop Alma zegt ik denk dat je nog 10 tellen hebt tot zelfdestructie. Op het punt om het piepende apparaat de ruimte in te gooien, blijkt dat het gelukkig meevalt. Het is de accu die leeg is gegaan van al het proberen.

Tja dat is misschien wel de belangrijkste tip: Zorg dat je de accu altijd opgeladen is.

Martine heeft ook digitale fotoboeken van haar eigen vakanties mee genomen om even in te kijken. Erg mooi en van deze tijd.

Want wij weten nu hoe we een goede foto kunnen maken, maar daarmee heb je ze nog niet in een boek. Vroeger bracht je het rolletje weg en haalde je na een paar dagen de foto's weer op. Tegenwoordig hoor je vaker de klacht, sinds de komst van de digitale camera's, dat de foto's of op de camera zelf of op de computer blijven staan. Daar waar ze dus meestal na een tijdje niet meer goed te vinden zijn en ook niet zo snel worden bekeken. Een workshop digitaal fotoboek in elkaar zetten wordt al geopperd. Misschien niet zo gek om eens te horen wie daar allemaal in geïnteresseerd zijn.

Wij sluiten af met een drankje en knabbeltje en gaan naar huis met nieuwe informatie/tips waar we thuis mee aan de slag kunnen. Dus beste Wildenborchers wees maar extra alert, want voor je het weet sta je op de gevoelige plaat.

Groet Liesbeth

Schoonmaakrooster Kapel

Juli	2 keer:	Alma v.d. Schoot – Ineke Braakman – Frieda te Lindert
Augustus	2 keer:	Gerda Mennink – Henny Zweverink
September	2 keer:	Dinie Staring – Henriëtte Otten – Ria Grubben

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst. De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda 2012:

Oranjevereniging: Wildenborchs Feest,

15 juni Barbecue

16 juni Oranjefeest

Kapelcommissie: 19, 26 juli, 2 augustus : Staringavond

5 oktober: lezing "Onbekend/Ongekend" over de offshore door Ben Godtschalk.

Verenigingen:

Schietvereniging : elke dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur.
start na zomervakantie: 2de di. van augustus.

Koersbal: 1ste en 3de donderdag van de maand. vanaf 19.30 uur.
start na zomervakantie: 1ste donderdag van september.

Volksdansgroep: Elke donderdag, van 9.30 uur tot 11.00 uur.
Gaat ook in de zomerperiode door
Oproep:
Er zijn nog maar 10 leden op de volksdansgroep.
We zijn dringend op zoek naar nieuwe leden!!!!!!
Kom in de zomer een keer vrijblijvend mee dansen,
Het is gezellig, we willen graag doorgaan, maar daar zijn wel voldoende leden voor nodig. Wordt u lid??????
Op 6 september begint het nieuwe verenigingsseizoen.

Wildenborchse Vrouwenclub: Laatste donderdag van de maand.
van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur.
van oktober t/m april.

Klootschieten: 3de zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen bij de Kapel.